

ת"פ 43312/07/10 - מדינת ישראל נגד אפיק הראל עריכת מעגלים מודפסים בע"מ ח.פ. ,שמואל דניאלי, ענת בת אל פריזנלנדר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 43312-07-10 מדינת ישראל נ' אפיק הראל - עריכות מעגלים מודפסים בע"מ ואח'
בפני כב' השופטת שרה מאירי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שניידרמן
נגד
1. אפיק הראל עריכת מעגלים מודפסים בע"מ
ח.פ. 513055426
2. שמואל דניאלי
3. ענת בת אל פריזנלנדר
ע"י ב"כ עו"ד לרר ועו"ד לרר
המאשימה
הנאשמים

גזר דין

1. ביום 22.12.14 הורשעו הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן, בפיטורי עובדת בהיותה בהריון.

2. ביום 1.2.15 נשמעו בפניי טיעוני הצדדים לעונש:

המאשימה הדגישה החשיבות שבהגנה על אישה בהריון, כערך חברתי מוגן וגבוה. כן יש לשקול כי הנאשמים ניהלו ההליך וכפרו במיוחס להם. כך כשיקול ראשון; שיקול שני לענישה הוא כי הנאשמים ידעו על האיסור לפטר העובדת או לצמצם משרתה, כמו גם נסיבות המקרה.

המאשימה עתרה להעמיד העונש על הרף הגבוה ביחס לכל עבירה (150,000 ₪), כפל קנס לנאשמת 1 וככל שיקבע לפי הרף הנמוך, הרי עתרה לקובעו ל - 80%.

בנוסף עתרה לחייב הנאשמים לחתום על התחייבות ל-3 שנים, לפי סעיף 72 לחוק העונשין.

הנאשמים טענו כי הכרעת הדין מלמדת כי זוכו מאישום מס' 1, עתרו לקבוע כי היה רק ארוע אחד של פיטורין ולא שניים. העובדת העידה כי קיבלה את כל שכרה, שהגם שנקבע בהכרעת הדין כי אינו משפיע - זהו ענין המשפיע על גז"ד; עתרו להאמין לנאשמים שלו ידעו, לא היו "חוסכים" תשלום ל-33 יום (כשחודשיים שילמו

עמוד 1

לעובדת, שישבה בביתה) וכך אף ביחס להסכם אליו הגיעו בהליך האזרחי; עתרו לביה"ד להתחשב בהמלצת ביה"ד (בהליך האזרחי), משסברו כי המלצת ביה"ד תביא לכך כי הפרקליטות תפסיק ההליך דנא. הנאשמים הפנו לעדותה של מיטל זכאי (עובדת בהיותה בהריון מספר פעמים במהלך עבודתה) והכל, ע"מ להראות שלא מדובר בכוונה אלא בטעות, מה גם שנועצו בעו"ד.

הפיטורים לא היו בשל ההריון, אלא משסגרו החברה.

הנאשמים עתרו לבטל ההרשעה לפי סעיף 192א לחסד"פ.

כאן יש נסיבות יוצאות דופן, מה גם שהחברה של הנאשמת 3 מבצעת עבודות למשהב"ט (תוך שהפנו לע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר; ע"פ 3301/06 ביטי יעקב) ומידת הרחמים מחייבת לזכותם.

ככל שלא כך יקבע - עתרו להטיל קנס קטן ביותר, מדובר ב-2 חברות קטנות שעמלות על לחמן ופרנסתן ובעובדים התלויים בכ"א מהחברות, שיש ביניהן הפרדה מוחלטת.

משנלמד הלקח - אין צורך להכביד בענייננו.

המאשימה הגיבה כי היא מתנגדת לבקשה לבטול הרשעה, תוך שהפנתה להלכת כתב (ע"פ 2083/96) ו"חדוות הורים" (ע"פ 57160-01-14).

הצדדים ביקשו כי גז"ד ישלח בדואר.

משהנאשמים ביקשו להפנות לאסמכתאות, כך הגישו (ביום 9.2.15) והמאשימה הגישה תגובתה ואסמכתאות נוספות (ביום 13.2.15).

3. הבקשה לבטול הרשעה

בסעיף 192א ניתנת לביהמ"ש הסמכות לבטל ההרשעה.

לא שוכנעתי כי יש בפניי נסיבות שיצדיקו חריגה מהעקרון הנוהג, ולפיו הורשעו הנאשמים.

אין לשכוח כי חשיבות רבה יש לכיבוד החוק ככלל וסעיף 9 לחוק בפרט, כשההתנהלות שבפניי מול האינטרס הציבורי, מחייב ההרשעה הפלילית שנקבעה.

ביה"ד מפעיל הסנקציה שקבע המחוקק ע"מ שתהא הפרת החוק בלתי כדאית - מסר שעל ביה"ד להעבירו וכשאין בפניי מה בנאשמים או בפגיעה בהם מהרשעתם, יכול שיצדיק ביטול ההרשעה, בשונה מכל נאשם

שהורשע [עפ"י ההלכה אליה הפנו הצדדים (ע"פ 6291-05-10; ע"פ 5102/03, ע"פ 9893/06; ע"פ 2083/96; 3301/06; ע"פ 57160-01-14)].

הנה כי כן - לא הובאו בפניי טעמים שיצדיקו חריגה מהכלל, ולאחר ששקלתי הנסיבות הנטענות גם בהתייחס לכך כי הנאשמים 2 ו- 3 פעילים כמעסיקים (כמנהלים בעלי תאגידים) - נדחית בקשת הנאשמים בטיעוניהם.

4. גזר הדין

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים לעונש ובשים לב לאישומים בהם הורשעו הנאשמים, אני גוזרת על החברה (הנאשמת 1) הקנס של 100,000 ₪ ועל כ"א מהנאשמים 2 ו- 3 הקנס של 80,000 ₪.

כן יחתמו הנאשמים 2 ו- 3 בתוך 10 ימים על התחייבות לפי סעיף 72 לחוק העונשין לפיה ימנעו מביצוע עבירה כזו בה הורשעו ובתוך 3 שנים, שאחרת ישאו בקנס הקבוע לעבירה.

הקנס שנקבע ישולם ע"י כ"א מהנאשמים ב-15 תשלומים שווים חודשיים ורצופים, שזמן פרעון הראשון בהם 10.5.15, לפי שוברים שיקבלו הנאשמים במזכירות ביה"ד בתוך 10 ימים.

לצערי עקב עומס רב בהקלדות התעכבה הוצאת גזה"ד.

לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ה, 04 מאי 2015, במעמד הצדדים.